

Republika Hrvatska
Općinski sud u Velikoj Gorici
Velika Gorica, Trg kralja Tomislava 36

Poslovni broj: P-59/2024-18

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Velikoj Gorici, po sutkinji tog suda Marini Caren Smolčić, u pravnoj stvari prvotužiteljice Marije Vugrinović, OIB: 89130978603, iz Velike Gorice, Stjepana Fabijančića 20 i drugotužitelja Josipa Vugrinovića, OIB: 86569004615, iz Velike Gorice, Stjepana Fabijančića 20, oboje zastupani po punomoćniku Željku Macanu, odvjetniku u Velikoj Gorici, protiv tuženika Grada Velike Gorice, OIB: 75834963344, Velika Gorica, Trg kralja Tomislava 34, radi utvrđenja prava vlasništva, nakon zaključene glavne rasprave 14. travnja 2026. u prisutnosti prvo i drugotužitelja, punomoćnika prvo i drugotužitelja i tuženika, na ročištu za objavu održanom 27. svibnja 2026.,

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da su prvotužiteljica Marija Vugrinović, OIB: 89130978603, i drugotužitelj Josip Vugrinović, OIB: 86569004615, stekli valjani pravni osnov za stjecanje prava vlasništva na nekretnini upisanoj u zk.ul. 3845 k.o. Velika Gorica, označenoj kao zk.č.br. 1134 Livada Trebnjanska ulica od 669 m², što je tuženik Grad Velika Gorica, OIB:05249442363, dužan priznati i trpjeti upis prava vlasništva na navedenoj nekretnini u zemljišnim knjigama i katastru na ime tužitelja, svakog u 1/2 dijela, sve u roku 15 dana.

II. Nalaže se tuženiku Grad Velika Gorica, OIB: 75834963344, naknaditi prvotužiteljici Mariji Vugrinović, OIB: 89130978603, i drugotužitelju Josipu Vugrinoviću, OIB: 86569004615, parnični trošak u iznosu 1.593,10eur (slovima: jednutisućupetstotinadevedesettreura i desetcenta) zajedno sa zakonskom zateznom kamatom koja na taj iznos teče od 27. svibnja 2026. pa do isplate po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, dok je referentna stopa kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, sve u roku 15 dana.

Obrazloženje

1. Prvotužiteljica Marija Vugrinović, OIB: 89130978603, i drugotužitelj Josip Vugrinović, OIB: 86569004615 (dalje u tekstu: prvotužiteljica/drugotužitelj/tužitelji) u tužbi od 7. veljače 2024. navode da je tuženik upisan kao vlasnik i posjednik nekretnine upisane u zk.ul. 3845 k.o. Velika Gorica, označene kao zk.č.br. 1134 Livada Trebnjanska ulica od 669 m². Tužitelji su (zajedno s drugim članovima obitelji: majkom Darinkom i sestrom Mirjanom) upisani kao vlasnici i posjednici nekretnine upisane u zk.ul. 3844 k.o. Velika Gorica, označene kao zk.č.br. 1138 Stambena zgrada od 86 m², izgrađeno zemljište od 60 m² i dvorište od 278 m² (Ul. Stjepana Fabijančića Jape ukupne površine 424 m²). Te dvije nekretnine u naravi čine jednu ograđenu cjelinu, na čijem su istočnom dijelu uz Ulicu S. F. Jape (koji predstavlja zk.č.br. 1138) sagrađeni kuća i garaža, a na zapadnom dijelu uz Trebnjansku ulicu (koji predstavlja predmetnu zk.č.br. 1134) su sagrađeni svinjac i drvarnica. Tužitelji su u cijelosti vlasnici i predmetne zk.č.br. 1134, upisane u zemljišne knjige za korist tuženika, a vlasništvo iste su stekli darovanjem od svog pokojnog oca.

1.1. Naime, predmetna zk.č.br. 1134 k.o. Velika Gorica nastala je od dijela nekretnine koja je imala oznaku zk.č.br. 707/2 Oranica pod vrti u Maloj Gorici od 232 čhv ili 835 m². Isprva je bila upisana u zk.ul. 230 k.o. Velika Gorica kao društveno vlasništvo s pravom korištenja u korist Vugrinović Josipa (Josipovog)-prednika tužitelja (djeda tužitelja) da bi nakon toga bila otpisana u zk.ul. 1512 k.o. Velika Gorica. Parcelacijom te nekretnine prijavnim listom br. 1513/83 od 24.06.1983. nastala je nekretnina oznake zk.č.br. 707/6 Oranica pod vrti u Maloj Gorici od 60 čhv ili 219 m² te je rješenjem Općine Velika Gorica od 27.02.1985. otpisana u zk.ul. br. 22 k.o. Velika Gorica kao Općenarodna imovina s organom upravljanja Narodnog odbora općine Velika Gorica. Naknadno je opet parcelirana te "dobila" ukupnu površinu od 683 m². Temeljem uvjerenja od 26.11.1999. kao vlasnik te nekretnine upisao se Grad Velika Gorica. Nakon postupka obnove zemljišnih knjiga nekretnina oznake zk.č.br. 707/6 Oranica u Maloj Gorici od 189 čhv ili 683 m² dobila je oznaku zk.č.br. 1134 Livada Trebnjanska ulica od 669 m² te je ostala upisana kao vlasništvo tuženika u novom zk.ul. 3845 k.o. Velika Gorica. Ujedno, tužitelji, odnosno njihov prednik Josip Vugrinović (otac tužitelja koji je preminuo 06.03.2016.) nisu bili prisutni niti pozvani postupku preoblikovanja/obnove zemljišnih knjiga koji se u odnosu na predmetnu zk.č.br. 1134 k.o. Velika Gorica vodio 2008. pod br. Z-1351/2008/3845 pa nisu znali da se tuženik upisao kao vlasnik iste.

1.2. Tužitelji ističu kako upisano zemljišno-knjižno stanje ne odgovara stvarnom (izvanknjižnom) stanju prava vlasništva nad predmetnom nekretninom. Naime, prednik tužitelja- pok. Josip Vugrinović (djed tužitelja), dobio je od Franje Vugrinovića Ugovorom od 14.07.1964. pravo korištenja nekretnine oznake zk.č.br. 707/2 Oranica pod vrti u Maloj Gorici od 232 čhv ili 835 m². Nakon smrti Josipa Vugrinovića (djeda tužitelja) to pravo korištenja naslijedili su njegovi sinovi – Josip Vugrinović (otac tužitelja) i Ivan Vugrinović rješenjem o nasljeđivanju Općinskog suda u Velikoj Gorici br. 11.03.1981. Josip Vugrinović (djed tužitelja) je Rješenjem Skupštine općine Velika Gorica od 03.03.1965. dobio na korištenje tu istu nekretninu (zk.č.br. 707/2 Oranica pod vrti u Maloj Gorici od 232 čhv ili 835 m²), upisanu u zk.ul. 1512 k.o. Velika Gorica. Nakon toga je za tu istu nekretninu od strane Skupštine Općine Velika Gorica dobio Rješenje o građevinskoj dozvoli od 04.10.1967. (za gradnju kuće i betonske ograde) te je na toj nekretnini tijekom 1967. i sagradio kuću u kojoj je stanovao s čitavom obitelji, kao i svinjac i drvarnicu. Nakon njegove smrti u toj kući i dalje stanuju članovi njegove obitelji- tužitelji. Djelomičnim rješenjem Skupštine općine Velika Gorica od 27.02.1984. Josipu Vugrinoviću (ocu tužitelja) i Ivanu Vugrinoviću od nekretnine oznake č.k.br. 707/2 od 232 čhv oduzet (deposediran) je dio zk.č.br. 707/2 te je od oduzetog dijela formirana nova nekretnina

oznake zk.č.br. 707/7 od 193 m². Rješenjem Skupštine općine Velika Gorica od 14.09.1984. Josipu Vugrinoviću (ocu tužitelja) od nekretnine oznake zk.č.br. 707/2 od 232 čhv oduzeti su dijelovi te čestice te su od oduzetih dijelova formirane nove nekretnine oznake zk.č.br.: 707/2 od 220 m², 707/6 od 219 m², 707/7, 707/8, 707/9, 707/10, 707/11 i 707/12. Te novoformirane nekretnine (osim zk.č.br. 707/2 od 220 m²) otpisane su u zk.ul. 1512 k.o. Velika Gorica, kao društveno vlasništvo. Među njima otpisana je, kako je već navedeno pod točkom II. tužbe, i č.k.br. 707/6 Oranica pod vrti u Maloj Gorici od 60 čhv ili 219 m². Rješenjem Skupštine općine Velika Gorica od 25.02.1985. Josipu Vugrinoviću (ocu tužitelja) određena je naknada za dio oduzete zk.č.br. 707/2 i zk.č.br. 708/1 (ukupno oduzete površine od 189 čhv ili 680 m²) koja mu je bila oduzeta rješenjem od 14.09.1984. Međutim, potonja tri rješenja Skupštine općine Velika Gorica nikada nisu provedena u naravi. Josip Vugrinović nastavio je uživati istu površinu nekretnine koju je njegov otac dobio na korištenje 1965.- i prije i nakon rješenja iz 1984. i 1985., a na kojoj nekretnini (kč.br. 707/2) je njegov otac (djed tužitelja) 1967. sagradio kuću, svinjac i drvarnicu. Nakon provedenih parcelacija, svinjac i drvarnica tužitelja nalaze se na današnjoj (predmetnoj) zk.č.br. 1134, a kuća tužitelja na današnjoj č.k.br. 1138 k.o. Velika Gorica. Nekretnina koja je u početku imala oznaku zk.č.br. 707/2 od 835 m² u naravi predstavlja današnju predmetnu zk.č.br. 1134 od 669 m² (u zemljišnoj knjizi vlasništvo upisano za korist tuženika) te zk.č.br. 1138 Stambena zgrada, izgrađeno zemljište i dvorište u Ul. S. F. Jape od 424 m² (u zemljišnim knjigama vlasništvo upisano za korist tužitelja i njihove rodbine). Te dvije novoformirane nekretnine predstavljaju jednu ograđenu cjelinu te su u zakonitom, istinitom i poštenom posjedu tužitelja i njihovih pravnih prednika neprekidno više od 50 godina. Uostalom, Josip Vugrinović (djed tužitelja) bio je upisan kao posjednik zk.č.br. 707/2 od 835 m² od 1964. Nekretnina koja predstavlja drugi dio ograđene cjeline s predmetnom nekretninom u vlasništvu tuženika upisana je u zk.ul. 3844 k.o. Velika Gorica kao vlasništvo tužitelja, a označena je kao zk.č.br. 1138 Stambena zgrada od 86 m², izgrađeno zemljište od 60 m² i dvorište u Ul. S. F. Jape od 278 m² (ukupne površine 424 m²). Ta je nekretnina formirana nakon obnove zemljišnih knjiga od dviju nekretnina koje su imale oznaku zk.č.br. 707/2 Oranica u Maloj Gorici od 220 m² i zk.č.br. 708/1 Oranica u Maloj Gorici od 214 m², k.o. Velika Gorica.

1.3. Dakle, Josipu Vugrinoviću (ocu tužitelja) u naravi nikada nije oduzeta površina određena rješenjem SOVG od 14.09.1984., odnosno dijelovi zemljišta koji su tim rješenjima- formalno- bili oduzeti predniku tužitelja nikada nisu privedeni svrsi. Isto tako, predniku tužitelja (kao ni tužiteljima) nikada nije isplaćena naknada određena rješenjem SOVG od 27.02.1984. i 25.02.1985. Smatraju bitnim ukazati kako su još u vrijeme donošenja rješenja o depoziciji (1984.) na nekretnini na kojoj je djed tužitelja imao upisano pravo korištenja (zk.č.br. 707/2 od 835 m²) bile izgrađene kuća i gospodarske zgrade koje i danas postoje. Iz tog razloga tuženik nikada nije faktički izvlastio Josipa Vugrinovića (oca tužitelja), niti mu pokušao uzeti posjed tih nekretnina, niti mu platiti neku naknadu za tu zemlju. Josip Vugrinović (otac tužitelja) riješio je svoje vlasničke odnose sa svojim (pok.) stricem Ivanom Vugrinovićem na način da je s njegovom zakonskom nasljednicom- njegovom kćerkom Ivankom Mihin zaključio Ugovor o diobi nekretnina od 21.12.2007. kojim mu je ona priznala vlasništvo nad tadašnjom zk.č.br. 707/2 od 61 čhv ili 220 m² te zk.čbr. 708/1 od 60 čhv ili 214 m².

1.4. Želja Josipa Vugrinovića bila je da njegova supruga i sva djeca budu vlasnici kuće u kojoj su zajedno stanovali te garaže i dvorišta (tj. čestica 1138), a dvoje njegove djece (tužitelji) vlasnici okućnice na kojoj se nalaze svinjac, drvarnica i livada (tj. čestica 1134). Obzirom na isto tužiteljima je usmeno darovao predmetnu zk.č.br. 1134 k.o. Velika Gorica čime su isti stekli vlasništvo iste. Drugi zakonski nasljednici Josipa Vugrinovića (njegova supruga Darinka i kći Mirjana) bili su suglasni s takvim darovanjem. Rješenjem

o nasljeđivanju iza pok. Josipa Vugrinovića (oca tužitelja), umrlog 16.03.2016., raspoređena je zk.č.br. 1138 k.o. Velika Gorica na kojoj je pokojnik bio upisan kao vlasnik. Međutim, predmetna zk.č.br. 1134, koja čini jednu ograđenu cjelinu sa zk.č.br. 1138, nije bila raspoređena u tom ostavinskom postupku jer je bila upisana kao vlasništvo tuženika, budući da Josip Vugrinović za svog života nije formalno riješio vlasničko stanje smatrajući da svi znaju da je to njegova nekretnina i da mu ju nitko ne može oduzeti. Nakon što su tužitelji utvrdili da je predmetna nekretnina upisana kao vlasništvo tuženika, odlučili su urediti zemljišnoknjižno stanje tako da odgovara faktičnom stanju vlasništva te su stoga prisiljeni pokrenuti ovaj parnični postupak. Smatraju kako tuženik ne polaže ikakva vlasnička prava na predmetnu zk.č.br. 1134 k.o. Velika Gorica, budući u naravi predstavlja dio jedne ograđene cjeline koju čine obiteljska kuća i garaža (na č. 1138) te svinjac, drvarnica i livada (na predmetnoj č. 1134), koja je ograđena u istom obliku i površini gotovo 60 posljednjih godina, a tužitelji i njihovi pravni prednici ju kao takvu u tom periodu nesmetano uživaju. Tužitelji su stekli vlasništvo predmetne nekretnine darovanjem od svog pok. oca, a on dosjelošću. S druge strane prednik tuženika (Narodni odbor općine Velika Gorica) se upisao kao vlasnik predmetne nekretnine temeljem pogrešnih upisa zemljišnoknjižnog odjela Naslovnog suda i to Rješenja bivše Skupštine općine Velika Gorica koja nikada nisu faktično provedena, a potom se, temeljem tih "pogrešnih" upisa, upisao kao vlasnik temeljem uvjerenja od 26.11.1999. te ponovno u samom postupku obnove zemljišnih knjiga, kada je predmetna nekretnina dobila sadašnju oznaku (zk.č.br. 1134).

1.5. Zaključno, tužitelji ističu kako su njihovi prednici predmetnu nekretninu posjedovali savjesno još od 1964., na način da su na istoj sagradili neke objekte, ogradili je (zajedno s č. 1184), oduvijek se ponašali kao njeni vlasnici te im nitko nikada, uključujući tuženika i njegove pravne prednike, nije osporavao pravo vlasništva, iako su oni svoja vlasničkopravna ovlaštenja manifestirali svima naočigled. Dakle, tužitelji, kao i svi njihovi pravni prednici (njihov otac Josip Vugrinović i djed Josip Vugrinović) osnovano su vjerovali da su njeni vlasnici.

2. U odgovoru na tužbu tuženik je naveo kako se protivi tužbi i tužbenom zahtjevu u cijelosti. Potvrđuje navod tužbe da je tuženik upisan kao isključivi vlasnik i posjednik nekretnine označene kao k.č.br. 1134, livada Trebnjanska ulica od 699 m², upisane u zk.ul.br. 3845. kao i da su točni navodi tužitelja o formiranju predmetne k.č.br. 1134, k.o. Velika Gorica i to počevši cijepanjem početne k.č.br. 707, k.o. Velika Gorica, a iz dostavljenih povijesnih izvadaka u cijelosti je razvidno na koji je način upravo tuženik stekao vlasničko pravo na predmetnoj nekretnini.

2.1. Smatra da je neosnovan tužbeni navod tužitelja kako Djelomično rješenje Skupštine Općine Velika Gorica od 27. veljače 1984. te rješenje Skupštine Općine Velika Gorica od 14. rujna 1984. nikad nisu provedena u naravi. Naime, upravo je temeljem navedenih rješenja izvršen otpis u njima pojedinačno pobrojanih čestica u novi zemljišnoknjižni uložak te njihov upis kao društveno vlasništvo. Stoga je očito da su predmetna rješenja u cijelosti provedena, a što kao nesporno proizlazi iz upisa u povijesnim zemljišnoknjižnim izvacima za zk.ul.br. 1512, kao i zk.ul.br. 22, k.o. Velika Gorica. Tužitelji u tužbi izričito navode kako je prednik tužitelja, usprkos rješenjima Skupštine općine Velika Gorica kojim su od početne k.č.br. 707, k.o. Velika Gorica formirane nove čestice te su iste otpisane u novi uložak i upisane kao društveno vlasništvo u korist tuženika, i dalje nastavio koristiti predmetnu nekretninu kao da nije došlo do promjene vlasničkih prava.

2.2. U odnosu na navode tužitelja kako je predmetna nekretnina u cijelosti ograđena i pripojena čestici u vlasništvu tuženika pa iz istog razloga tuženik ne može polagati vlasnička prava na predmetnu česticu, u potpunosti je protupravno i neosnovano.

Tuženik je u zemljišnim knjigama upisan kao vlasnik predmetne čestice te je temeljem istog ovlašten na sva raspolaganja predmetnom nekretninom koja proizlaze iz statusa vlasništva. Činjenica da su tužitelji ogradili nekretninu za koju su znali da im ne pripada upućuje upravo na protupravno ponašanje na strani tužitelja. Budući su tužitelji kao posjednici bili svjesni da nekretnina pripada tuženiku kao vlasniku, nije ispunjen osnovni preduvjet za stjecanje prava vlasništva dosjelošću, a to je poštenje samostalnog posjeda pa njihovo neprekidno samostalno posjedovanje utužene nekretnine kroz zakonom određeno vrijeme ne znači da su isti stekli pravo vlasništva dosjelošću. Upire i na odredbu čl. 29. Zakona o osnovnim vlasničkopravnim odnosima koja je bila važeća do stupanja na snagu Zakona o vlasništvu, a koja je propisivala da stjecanje vlasništva dosjelošću građanskopravnih subjekata na društvenom vlasništvu nije bilo moguće od 7. travnja 1941. do 8. listopada 1991. Obzirom na isto pozivanje na dosjelosti nije osnovano, i to iz razloga što s jedne strane nije ispunjen uvjet neprekinutog trajanja posjeda, dok se s druge strane radi o nepoštenom i nezakonitom posjedu.

2.3. Slijedom navedenog, iako je prednik tužitelja znao da nema vlasnička prava na utuženoj čestici, istu je nastavio koristiti, ograditi je i pripojiti čestici koja je u njegovu vlasništvu, nastavio je raspolagati nekretninom kao da na istoj nije došlo do promjene prava vlasništva, što upućuje na protupravno ponašanje na strani tužitelja i pozivanje tužitelja na stjecanje prava vlasništva dosjelošću potpuno je neosnovano.

2.4. Također, tuženik upućuje na presudu Općinskog suda u Velikoj Gorici, poslovni broj: P-198/2018 od 14. listopada 2021., a koja je potvrđena od strane Županijskog suda u Velikoj Gorici presudom poslovni broj: GŽ-1222/2021 od 25. svibnja 2022. kojom se odbija tuženi zahtjev tužitelja koji traži da se utvrdi da su tužitelji stekli u vlasništvo i posjed nekretninu upisanu u zk.ul.br. 38545, k.o. Velika Gorica, označenu kao k.č.br. 1134 Livada Trebnjanska ulica od 669 m². Obzirom na činjenicu da nije sporno da se u ovom postupku radi o istim strankama te o istovjetnom zahtjevu o kojem je već pravomoćno odlučeno u predmetu ovog suda poslovni broj P-198/2018 to, pozivom na odredbu čl. 333. st. 2. Zakona o parničnom postupku, predlaže odbaciti tužbu tužitelja, a podredno odbiti u cijelosti.

3. Uvidom u ovosudni spis poslovni broj P-198/2018 utvrđeno je da je u istom vođen postupak između tužitelja Darinke Vugrinović, Josipa Vugrinovića (ovdje drugotužitelja), Mirjane Vugrinović, Marije Vugrinović (ovdje prvotužiteljice) protiv istog tuženika Grada Velike Gorice radi utvrđenja prava vlasništva na istoj nekretnini koja je predmet ovog postupak, ali je tužbeni zahtjev upravljen na stjecanje vlasništva dosjelošću dok je u ovom postupku upravljen na stjecanje vlasništva temeljem valjane pravne osnove-darovanjem. Ujedno, je utvrđeno kako je tužbeni zahtjev tužitelja odbijen prvostupanjskom presudom od 14. listopada 2021. (a protutužbeni zahtjev tuženika radi predaje u posjed prihvaćen) koja presuda je potvrđena presudom Županijskog suda u Velikoj Gorici poslovni broj GŽ-1222/2021 od 25. svibnja 2022. Protiv navedene odluke Vrhovni sud Republike Hrvatske odlukom poslovni broj Revd-4535/2022 od 14. prosinca 2022. dopustio je reviziju tužitelja zbog pravnog pitanja: „Je li posjed ex lege nepošten (nesavjestan) samo i jedino iz razloga što je prednik posjednika tijekom posjedovanja znao da je u zemljišnim knjigama kao vlasnik nekretnine koju posjeduje upisana treća osoba i može li sud samo na temelju te činjenice donijeti odluku o nepoštenju takvog posjeda?“. Međutim, u zakonskom roku, propustom punomoćnika tužitelja, revizija nije podnesena.

3.1. Iz navedenog proizlazi da u ovom predmetu nije postavljen istovjetan zahtjev onome o kojem je pravomoćno odlučeno u ovosudnom postupku poslovni broj P-198/2018 pa nije ostvaren negativna procesna pretpostavka na koju ukazuje tuženik, propisana odredbom čl. 333. st. 2. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ br.

53/1991., 91/1992., 112/1999., 129/2000., 88/2001., 117/2003., 88/2005., 2/2007., 96/2008., 84/2008., 123/2008., 57/2011., 25/2013., 89/2014., 70/2019., 80/2022., 114/2022., 155/2023., 146/2025.; dalje ZPP), slijedom čega je ovaj sud bio dužan nastaviti postupanje u ovoj pravnoj stvari.

4. Tijekom dokaznog postupka, a na okolnost utvrđenja relevantnih činjenica, sud je izveo materijalne dokaze i to uvidom u Zemljišnoknjižne izvratke (list 5 i 6, 12 spisa), Izvod iz katastarskog plana (list 7 spisa), Povijesni zemljišnoknjižni izvadak iz ručno vođene zemljišne knjige (list 8-11, 13-15 spisa), Zapisnik ovosudnog zemljišnoknjižnog odjela Z-1351/2008/3845 od 11. veljače 2010. (list 16, 36 spisa), Identifikacija katastarskih čestica prema prethodnoj katastarskoj izmjeni (list 17 spisa), Ugovor o prijenosu prava korištenja nekretnine iz 1964. (list 18-19 spisa), Rješenje o nasljeđivanju O-91/1981 (list 21 spisa), Rješenje o nasljeđivanju O-597/2016 (list 28,23 spisa), Rješenje Skupštine Velika Gorica, Odjel za financije br. 04-173-3/65 od 01.03.1965. (list 24 spisa), Rješenje o građevinskoj dozvoli Skupštine Općine Velika Gorica od 04.10.1967. (list 25 spisa), Djelomično rješenje Skupštine Općine Velika Gorica od 27.02.1984. (list 26-28 spis), Rješenje Skupštine Općine Velika Gorica od 14.09.1984. (list 29-32 spisa), Rješenje Skupštine Općine Velika Gorica od 25.02.1983. (list 33 spisa), Ugovor o diobi nekretnina ovjeren kod javnog bilježnika pod brojem OV-139/2008 03.01.2008. (list 34-35 spisa), u ovosudnu presudu P-198/2018 od 14.10.2021. i presudu ŽSVG Gž-1222/2021 od 25.05.2022. (list 41-51 spisa), Povijest promjena na katastarskim česticama Područnog ureda za katastar Zagreb, Odjel za katastar nekretnina Velika Gorica od 25.03.2024. (list 54 spisa), uvidom u ovosudni spis P-198/2018.

4.1. Suglasan prijedlog stranaka da se umjesto uviđaja na licu mjesta uz sudjelovanje vještaka geodetske struke izvede dokaz čitanjem i uvidom u zapisnik s uviđaja održanog na licu mjesta 23. listopada 2020. u ovosudnom predmetu poslovni broj: P-198/2018, te nalaz i mišljenje vještaka geodetske struke Vladimira Zelenika, ing. geod., od 30. studenog 2020. (str. 91-109 spisa) izrađen nakon obavljenog uviđaja je rješenjem donesenim na zapisnik s ročišta održanog 14. travnja 2026. prihvaćen i izveden je dokaz čitanjem i uvidom u navedeni zapisnik te nalaz i mišljenje.

5. Na okolnost utvrđenja spornih činjenica temelja i načina stjecanja predmetne nekretnine, uživanja i trajanja uživanja iste, poštenja posjednika, stanja nekretnine izvedeni su sljedeći personalni dokazi:

6. Svjedokinja Darinka Vugrinović, majka ovdje tužitelja, u svom iskazu navela je da je predmetnu nekretninu uživala zajedno sa suprugom Josipom Vugrinovićem, cijeli njegov i njen život, a on je umro 2016. Suprug je istu naslijedio od svog oca Josipa koji je umro 1980. kada se i ona doselila kod supruga, nakon čega su se i vjenčali. Njegov otac je predmetnu nekretninu stekao nasljeđivanjem iza svog oca koji se isto zvao Josip. Na istoj nekretnini imali su vrt, kosili su je, zasadili voćke na istoj i danas ju isto tako koriste. Predmetnu nekretninu je oduzela tadašnja Općina, ali su je suprug i ona nakon nekoliko godina ogradili, otprilike 1980., jer je njezin suprug rekao da će on to riješiti, odnosno stanje s Općinom, ali nikada nije, već je rekao da će to ostaviti ovdje prvo i drugotužitelju. Predmetna nekretnina je zajedno s nekretninom u vlasništvu tužitelja na kojoj je izgrađena kuća i garaža ograđena i to žičanom ogradom. Na dijelu na kojem je nekretnina koja je predmet ovog postupka se nalazi svinjac i drvarnica, a koje objekte su izgradili još roditelji njenog pokojnog supruga Josipa, odnosno Josip i Marija. Nitko od strane tuženika ili netko drugi nije prednika tužitelja ili njegove prednike smetao ili ograničavao u korištenju predmetne nekretnine. Pokojni suprug Josip je za života rekao da nekretninu koja je predmet postupka daruje prvo i drugotužitelju, a misli da je to bilo

otprilike 2012. ili nakon 2012., a isto veže za trenutak odseljenja kćeri Mirjane iz njihove kuće. Prvo i drugotužitelj su nekretninu, koje su vlasnici, a koja čini cjelinu s predmetnom nekretninom, stekli u ostavinskom postupku i to na 4 dijela, odnosno prvo i drugotužitelj, ona kao supruga pokojnog Stjepana i kćer Mirjana Vugrinović.

7. Svjedokinja Mirjana Vugrinović, sestra ovdje tužitelja, u svom iskazu je navela kako je predmetnu nekretninu još uživao njezin djed Josip i to još dok njih nije bilo pa ne zna od kada točno i ne zna tko je uživao prije njega. Nakon njegove smrti koja je bila otprilike 1981. istu je naslijedio njezin otac Josip, a nakon njegove iznenadne smrti zbog moždanog udara 2016. istu su nastavili koristiti brat, sestra (prvo i drugotužitelji), ona i njihova majka. Naime, ona se tada već odselila iz obiteljske kuće u Mraclin gdje i danas živi pa su u kući nastavili živjeti prvo i drugotužitelji i njihova zajednička majka. Otprilike 2010. ili 2011. joj je pokojni otac rekao da bi iza njegove smrti kuću dijelili na 4 dijela, odnosno da ju tako daruje njima-svojoj djeci i majci, a zemlju na kojoj je ovopredmetna livada daruje prvo i drugotužitelju. To je prvo rekao njoj, a potom ih je sve okupio i svima rekao isto. Smatra da je otac darovao predmetnu nekretninu prvo i drugotužitelju jer ona ima nekretninu u Mraclinu na koju se tada i selila. Nekretnina na kojoj se nalazi kuća i garaža čini jedinstvenu cjelinu s nekretninom koja je predmet ovog postupka te je na istoj djed Josip izgradio svinjac i drvarnicu za života, ista je ograđena žičanom ogradom na sve 4 strane, a misli da je istu ogradu postavio otac, ali nije sigurna. U obiteljskoj kući je živjela do 2010. kada se odselila u Mraclin i nitko im nikada nije osporavao pravo korištenja predmetne nekretnine. Sjeća se da je otac za života govorio da će riješiti pravnu situaciju oko predmetne nekretnine, ali do svoje smrti isto nije započeo.

8. Svjedok Stjepan Mirenić je iskazao kako je on susjed ovdje tužitelja, živim preko puta njih od svog rođenja (1945.) i poznato mu je da predmetnu nekretninu tužitelji i njihovi preci uživaju otprilike 100 godina, odnosno od svog rođenja zna da istu uživaju, dakle dugo dugo ju neometano uživaju. Preci tužitelja su na istoj nekretnini, konkretno njihova baka Marija kao i djed Josip, imali na tom dijelu vrt i obrađivali su istu, imali su voćke u ravnoj liniji dužinom nekretnine. Danas nekretninu tužitelji održavaju košnjom. Predmetna nekretnina proteže se sve do Trebnjanske ulice, predstavlja zadnji dio nekretnina koju koriste tužitelji te završava do ceste. Predmetna nekretnina puno ranije nije bila ograđena, već je činila njivu, a unazad otprilike 30ak godina je postavljena žičana ograda. Nije mu poznato bi na istoj nešto bilo izgrađeno poput svinjca i slično. Nakon što ga je prvotužiteljica podsjetila, svjedok navodi da mu je poznato da se, nakon dvorišta tužitelja iz kojeg se prelazi na predmetnu nekretninu, nalazi svinjac. Dodatno iskazuje kako je on, kao i drugi susjedi, nakon nacionalizacije išao u Općinu riješiti imovinskopravno stanje odnosno denacionalizaciju, radilo se o potpisivanju dokumenta u Općini što je sve skupa trajalo otprilike 5 min. On je tada otišao i do oca ovdje tužitelja, pok. Josipa, i rekao mu da i on otiđe svoje stanje riješiti u Općinu, ali mu je on, po naravi bio malo tvrdoglav, rekao, a toga se dobro sjeća, da on neće ići jer "tko mi može moje uzeti i ne idem nikuda ništa potpisivati". Dobro se sjeća da je to tako rekao i zbog toga danas njegovi nasljednici moraju ići s ovom tužbom. Pok. Josip nije puno govorio kome će ostaviti što od svojih nekretnina, ali mu je rekao da predmetnu nekretninu daruje Josipu i Mariji, ovdje tužiteljima.

9. Svjedokinja Blaženka Prvonožec je iskazala kako je ona susjeda ovdje tužitelja, stanuje u kući do njihove. Obzirom na isto poznata joj je predmetna nekretnina kao i da su istu prije tužitelja uživali njihovi roditelji, odnosno prije njih njihovi djed i baka. Sjeća se da su djeda zvali Bricek, ali se ne sjeća njihovih imena. Zna da su još preci tužitelja na predmetnoj nekretnini imali mali svinjac i držali su i kokoši, obrađivali su vrt isto kao i oni na svojoj nekretnini, njihov vrt je bio odmah do vrta tužiteljevih predaka. Danas se na

nekretnini i dalje nalazi svinjac, drvarnica koja je poprilično ruševna kao i voćke koje su i ranije bile posađene. Još su i tužitelji sudjelovali u obrađivanju vrta sa svojom roditeljima, ali danas vrt nemaju, međutim nekretninu održavaju. Poznato joj je da je nekretnina ograđena, a na upit suda od kada odgovorila je od kad zna za sebe. Nije joj poznato da bi itko pa i tuženik ograničavao ili smetao tužitelje i njihove pretke u korištenju predmetne nekretnine. Nije joj poznato da li je otac tužitelja prilikom denacionalizacije predmetne nekretnine istu pokušao ostvariti. Nema saznanja da bi otac tužitelja nekretninom raspolagao u korist određenih osoba.

10. Svjedokinja Kata Nestorović, rođena 22. prosinca 1939., u svom iskazu navela je da su joj tužitelji susjedi preko puta ceste i može posvjedočiti da je cijela Ulica Stjepana Fabijančića, kako njena lijeva tako i desna strana, u zadnjem dijelu nekretnina imala parcelu na kojoj su svi imali vrt jer se tako u to vrijeme živjelo, svi su imali vrt, svašta se sadilo, različito povrće, od toga se živjelo. Isto tako su i tužitelji imali u svom zadnjem dijelu parcele. Ona je tamo rođena, pa tako za isto zna od svog rođenja. Poznato joj je da je otac ovdje tužitelja, pok. Josip, govorio da će predmetnu parcelu darovati ovdje tužiteljima obzirom je njihova sestra odselila udajom u Mraclin, tamo ima dijete, odnosno obitelj, i ima gdje stanovati. Međutim, zbog njegovog zdravstvenog stanja, naime "šlagiralo ga je" isti nikada nije službeno darovao nekretninu svojo djeci, ovdje tužiteljima. Nadalje, poznato joj je da su za potrebe izgradnje Trebnjanske ulice nacionalizirane parcele u ovoj Fabijančičevoj ulici u kojoj stanuju i ovdje tužitelji i ona, ali se isto izmijenilo, odnosno gradnju iste su pomaknuli na način da više nije bilo potrebno uzimati, odnosno koristiti zemljišta iz Fabijančičeve, pa zna da su nakon 5 godina bili dužni vratiti vlasnicima oduzetu, a neiskorištenu zemlju za projekt izgradnje Trebnjanske ulice. U Gorici su općenito nacionalizirane nekretnine stanovnicima, pa tako i njenom ocu nekretnina na kojoj su imali vrt koji je prehranjivao njene roditelje i njihovo šestero djece i to za potrebe izgradnje ulice, što njen otac nije dopustio jer je smatrao da je važnije prehraniti obitelj, nego izgradnja ceste. Nakon što je i njena nekretnina nacionalizirana, sa suprugom je išla u Grad Veliku Goricu po njihovom službenom pozivu i nakon toga joj je nekretnina vraćena. Za nacionaliziranu predmetnu nekretninu prednicima tužiteljice ništa nije dano u zamjenu, odnosno nisu dobili nikakvu naknadu. Osim tužitelja predmetnu nekretninu nitko drugi nije uživao od kada zna za sebe, tužitelji su predmetnu nekretninu ogradili, unutar iste su držali kokoši i nitko drugi nikada isto nije osporavao ili ih ometao u uživanju iste.

11. Svjedokinja Ankica Rojko, rođena 30. prosinca 1957., iskazala je da od rođenja živi u Ulici Stjepana Fabijančića Jape pa je susjeda ovdje tužitelja. Poznato joj je da predmetnu nekretninu koriste oduvijek Vugrinovići. U ulici bi svi vlasnici kuća imali objekte iza kuće, pa tako i tužitelji. Objekti su uglavnom bili izgrađeni za potrebe uzgoja stoke, a poznato joj je da su Vugrinovići uzgajali i u tim objektima držali svinje i kokoši. Isto tako joj je poznato da je predmetna nekretnina ograđena. Ograda ograđuje cijelu nekretninu tužitelja, odnosno nekretninu na kojoj se nalazi obiteljska kuća i nekretninu na kojoj su izgrađeni objekti za držanje stoke te tako ograđena čini jedinstvenu parcelu bez da je vidljiva granica kada se prelazi iz parcele na kojoj je kuća na parcelu gdje su objekti za uzgoj životinja. Točno je da je Grad Velika Gorica nacionalizirao predmetnu nekretninu kao i više drugih nekretnina u Ulici Stjepana Fabijančića. Na ime oduzetih nekretnina dana je naknada u vidu drugih nekretnina slične veličine, a na što su vlasnici oduzetih nekretnina bili službeno pozvani od strane Grada. Konkretno oni su za njihovu oduzetu nekretninu na ime obeštećenja dobili drugu nekretninu. Poznato joj je da tužitelji nisu dobili u zamjenu drugu nekretninu jer je njihov otac govorio da će on tu nekretninu darovati svojoj djeci, Mariji i Josipu. Misli da je darovanje predmetne nekretnine bilo u periodu nacionalizacije nekretnine jer je tom prilikom otac tužitelja govorio kako je to

njegova nekretnina i on ju želi darovati svojoj djeci, Mariji i Josipu. Ujedno, isto je govorio i njenoj majci jer su se njihovi roditelji više družili nego oni tada, ali je i ona čula pok. Josipa da isto govori, samo joj je isto još majka dodatno ponovila da je i ona tako čula. Pok. otac tužitelja predmetnu nekretninu nije darovao i svojoj kćeri Mirjani jer je ista bila "zbrinuta" prilikom udaje, a kada je udaja bila ne zna točno, ali zna da je bila prije smrti pok. Josipa. Misli da je pok. Josip o darovanju Josipu i Mariji govorio nakon udaje kćeri Mirjane, jer je smatrao da je ista udajom stambeno i egzistencijalno zbrinuta. Pok. Josip u druženju s njenim roditeljima prilikom razgovora s istima nikada nije rekao da predmetna nekretnina ne bi bila njegova, on je istu smatrao svojim vlasništvom, pa i u vrijeme nacionalizacije. Nitko drugi osim tužitelja i njihovih predaka nije uživao predmetnu nekretninu i nitko ih u tome nije ometao.

12. Svjedokinja Jasna Glad, rođena 1. svibnja 1959., je u svom iskazu navela je da je susjeda ovdje tužitelja i tu živi od rođenja, stoga se sjeća kako su predmetnu nekretninu koristili još baka i djed ovdje tužitelja te njihov otac Josip. Koristili su je za uzgajanje svinja i kokoši, i to u kokošinjcima i svinjcima koje su tamo izgradili. Može posvjedočiti da su tih 60.-ih godina prošlog stoljeća svi susjedi na isti način iza svojih stambenih objekata imali parcele na kojima su uzgajali životinje, imali vrtove, a u nastavku i kukuruzišta. Parcela u njenom vlasništvu nalazi se paralelno s predmetnom parcelom tužitelja, a može potvrditi tako i svi susjedi u nastavku s lijeve i desne strane imaju parcele na kojima uzgajaju biljke ili životinje. Poznato joj je da su 80.-ih godina prilikom nacionalizacije svi stanari ove ulice pozvani očitovati se na isto. Poznato joj je iz razgovora, konkretno njena majka kada bi se susrela s ocem ovdje tužitelja je saznala da isti nije pristajao na nacionalizaciju. Njihov otac Josip bio je poseban i izjavljivao je da je to njegovo i da njemu to nitko ne može oduzeti. Nije joj poznato da su na ime nacionalizacije predmetne nekretnine Vugrinovići dobili naknadu ili da su dobili u zamjenu neku nekretninu. Nakon udaje sestre, ovdje tužitelja Mirjane u Mraclin, je njihov otac Josip govorio da predmetnu nekretninu daruje ovdje tužiteljima. Nije ulazila u privatne stvari i pitala zašto nekretninu ne daruje i kćeri Mirjani, ali je mogla pretpostaviti da je iz razloga jer je ista zbrinuta, jer se udala izvan kuće. Prednike tužitelja niti tužitelje, nitko nikada u korištenju predmetne nekretnine nije ograničavao niti smetao, oduvijek su oni istu koristili i nitko drugi, evo i prvotužiteljica je donedavno tamo imala kokoši.

13. Prvotužiteljica prilikom izvođenja dokaza njenim saslušanjem navela je da je na predmetnoj nekretnini od rođenja 1982., a istu je uživao i njen pokojni otac koji ju je nastavio uživati iza svog oca, a njenog djeda Josipa. Pretpostavlja da je nekretnina već bila u vlasništvu obitelji i od pradjeda, a sada više nije sigurna da li se zvao Franjo ili Josip jer istog nikad nije niti upoznala, već samo po pričama. Predmetna nekretnina ograđena je još od kad zna za sebe, odnosno prije njenog rođenja, ograđena je žičanom ogradom i to u "L" obliku, odnosno postoji ograda prema Trebnjanskoj ulici i s jedne bočne strane, a s druge bočne strane je objekt susjeda, a prema nekretnini na kojoj se nalazi njihova kuća je isto ograđena žičanom ogradom jer su nekada imali životinje (kokoši, svinje) pa je to bila barijera da ne prelaze na nekretninu gdje je kuća. Nekretnina je tako ograđena od kad zna za sebe, a misli da ju je postavio otac, a moguće i djed jer je i on imao svinje. Dodaje da je na nekretnini koja je predmet postupka još za života njenog djeda Josipa izgrađen svinjac i drvarnica koja je danas urušena te je vidljiv samo temelj iza iste. Otac je odlučio darovati njoj i drugotužitelju predmetnu nekretninu kada je sestra Mirjana odlučila odseliti iz obiteljske kuće s budućim suprugom jer je do tada živjela s njima u kućanstvu, a to je bilo ili 2010. ili 2011., ne sjeća se točno. Dodaje da je otac mislio i službeno darovati predmetnu nekretninu jer je mislio da će njih dvoje tu nešto izgraditi, ali ga je u tome zaustavila smrt. Nitko nikada pa tako niti tuženik nije dolazio na predmetnu nekretninu ili njima osporavao pravo korištenja iste. Tek nakon smrti oca su dobili

obavijest tuženika da se trebaju maknuti s predmetne nekretnine, a do tada uopće nisu znali da je tuženik tu upisan. Otac nije ništa pričao o depoziciji predmetne nekretnine, pa joj ništa vezano za istu nije poznato, oni su uvijek smatrali da je to njihovo i tako su postupali. Otac je stalno govorio da će napisati ugovor o darovanju predmetne nekretnine i tako je stalno ponavljao i govorio da ima vremena, ali ga nikada nije napisao dok su nekretninu na kojoj je kuća svi zajedno uživali pa su je tako zajedno i naslijedili, a ne zna kome bi drugome otac darovao predmetnu nekretninu ako ne njima, svojoj djeci. Otac je predmetnu nekretninu darovao njoj i drugotužitelju, a nekretninu na kojoj se nalazi kuća je rekao dati im u ostavštinu jer bi otac i majka nastavili živjeti na nekretnini, a brat i ona bi si izgradili nešto na predmetnoj nekretnini koju im je darovao.

14. Drugotužitelj je u svom iskazu naveo da je slušao iskaz prvotužiteljice, svoje sestre, i potvrdio sve njene navode te dodao kako su se oni kao obitelj znali zajednički naći, roštiljali bi i slično, pa su tako s ocem sjeli i dogovorili se s njim oko podjele imovine i to kada je iz kuće odselila sestra Mirjana k budućem suprugu. Tom prilikom je otac rekao da njemu i prvotužiteljici daruje predmetnu nekretninu, a nekretninu na kojoj se nalazi kuća bi podijelili na 4 dijela jer je sestra Mirjana odselila u Mraclin i tamo živi sa suprugom u kući, a namirila bi se iz te $\frac{1}{4}$ dijela nekretnine u kojoj su svi zajedno živjeli. Tek prilikom ostavinske rasprave iza pokojnog oca je saznao da nekretnina nije upisana na njegovo ime već na tuženika i onda su započeli s uređenjem tog imovinskopravnog stanja nekretnine. Ništa mu nije poznato vezano za postupak obnove zemljišne knjige. On je cijelo vrijeme sve do ostavinske rasprave iza oca mislio da je predmetna nekretnina vlasništvo oca koji se tako uvijek i ponašao i tako govorio.

15. Iskaze ispitanih svjedoka i saslušanih tužitelja sud u cijelosti prihvaća i ocjenjuje vjerodostojnima nalazeći kako isti jasno, razumljivo, logično i nedvosmisleno identificiraju nekretninu koje je predmetom postupka, opisujuću istu položajno u odnosu na druge nekretnine te suglasno ukazujući na činjenicu prema kojoj su tužitelji predmetnu nekretninu stekli darovanjem od pokojnog oca kao i dijelu u kojem navode da su prednici tužitelja uživali čitav svoj život, zasigurno više od 60 godina i to kao jedinstvenu cjelinu sa nekretninom koja u vlasništvu tužiteljice (k.č.br. 248/1 k.o. Kurilovec Novi) jer se prirodno nastavljaju jedna na drugu. Isto tako jasno i suglasno iskazuju u odnosu na činjenicu da tužitelje i njihove prednike u posjedovanju predmetne nekretnine nikada nitko nije ograničavao niti ometao. Ujedno, iskazi istih suglasni su iskazima te materijalnim dokazima koji su utvrđeni uvidom u priklopljeni spis P- 198/2018.

16. Temeljem provedenih dokaza u vidu personalnih dokaza, ali i temeljem materijalne dokumentacije utvrđeno je:

- da je predmet postupka tužba radi utvrđenja jesu li tužitelji stekli nekretninu upisanu u zk.ul. 3845 k.o. Velika Gorica, označenoj kao zk.č.br. 1134 Livada Trebnjanska ulica od 669 m² usmenim darovanjem od svog pokojnog oca Josipa Vugrinovića, a on kontinuiranim mirnim posjedom kroz dugi niz godina dosjelošću,

- da je navedena nekretnina od 1956. u zemljišnoj knjizi bila upisana za korist pradjeda ovdje tužitelja pok. Josipa Vugrinovića i tada je bila dio površinom veće zemljišnoknjižne čestice br. 707/2 upisana u zk. ul. 230 k.o. Velika Gorica

- da je pravo korištenja navedene čestice u društvenom vlasništvu pok. Josip Vugrinović stekao temeljem ovjerenog ugovora o prijenosu prava korištenja nekretnine sklopljenim 14. srpnja 1964. i ovjerenim po Skupštini Općine Velika Gorica, a kojom dotadašnji korisnik Franjo Vugrinović pravo korištenja nekretnine kčbr. 707/2 upisane u zk.ul. 230 k.o. Velika Gorica prenosi na Josipa Vugrinovića, kojom prilikom je isti uredno podmirio porez na takav prijenos; ujedno je Rješenjem skupštine Općine Velika Gorica od 3. ožujka 1965. naloženo Josipu Vugrinoviću u roku 3 godine podignuti na tom

zemljištu obiteljsku zgradu te je temeljem iste isprave izvršen upis u zemljišnoj knjizi prava korištenja pok. Josipa Vugrinovića

- da je pok. Josipu Vugrinoviću Rješenjem o građevinskoj dozvoli Skupštine Općine Velika Gorica od 4. listopada 1967. dozvoljena gradnja kuće i betonske ograde na kčbr. 707/2 k.o. Velika Gorica

- da su u ostavinskom postupku iza pok. Josipa Vugrinovića ovosudnim rješenjem poslovni broj O-91/81 od 11. ožujka 1981. pravo korištenja predmetne nekretnine stekli njegovi sinovi Josip i Ivan Vugrinović na jednake dijelove

- da je otac tužitelja Josip Vugrinović ugovorom o diobi nekretnina od 21. prosinca 2007. otkupio od zakonske nasljednice svog pok. brata Ivana Ivanke Mihin njen dio predmetne nekretnine

- da je dio navedene nekretnine (u površini kako je i danas upisana) parcelacijom otpisan u zk. ul. 1512 k.o. Velika Gorica i dobio broj čestice 707/6, a upisan kao društveno vlasništvo da bi na temelju Djelomičnog rješenja Skupštine Općine Velika Gorica od 27. veljače 1984. i Rješenja Skupštine Općine Velika Gorica od 14. rujna 1984. bio upisan i prenesen u zk. ul. 22 kao društveno vlasništvo

- ista nekretnina je u postupku obnove, u kojem je od ovdje stranaka sudjelovao samo tuženik, otpisana u zk. ul. 3845 k.o. Velika Gorica i upisana s oznakom čestice br. 1134 livada od 669m²

- da je predmetna nekretnina odlukom (djelomično rješenje) Delegatske komisije Skupštine Općine Velika Gorica za odlučivanje o uzimanju neizgrađenog građevinskog zemljišta iz posjeda prijašnjih vlasnika ili korisnika od 27. veljače 1984. depozirana od dotadašnjih korisnika Josipa i Ivana Vugrinovića radi (kako se navodi u obrazloženju istog) njegovog privođenja svrsi određenoj Provedenim urbanističkim planom naselja „Kamenica” odnosno radi izgradnje individualnih stambenih objekata i komunalne infrastrukture dok je točkom IV. izreke istog rješenja određeno da prijašnjim vlasnicima depoziranog zemljišta pripada pravična naknada koja se određuje na način i u postupku propisanim Zakona o eksproprijaciji (Narodne novine br. 46/82.; dalje u tekstu: ZE/82)

- da je u obrazloženju istog rješenja navedeno kako je saslušana većina prijašnjih vlasnika ili korisnika zemljišta kao i da je većina saslušanih postavila zahtjeve za ostvarivanje prvenstvenih prava korištenja na građevinskom zemljištu koje su ranije imali u vlasništvu odnosno na korištenju kao i zahtjeve da im se kao naknada dodjeli drugo građevinsko zemljište

- da je Rješenjem Delegatske komisije Skupštine Općine Velika Gorica za odlučivanje o uzimanju neizgrađenog građevinskog zemljišta iz posjeda prijašnjih vlasnika ili korisnika od 14. rujna 1984. usvojen prijedlog javnog pravobranilaštva i radi izgradnje individualnih stambenih objekata i komunalne infrastrukture određuje depozicija, između ostalih, i predmetne nekretnine dotadašnjih korisnika Josipa i Ivana Vugrinovića

- da je Rješenjem Skupštine općine Velika Gorica od 25.02.1985. Josipu Vugrinoviću (ocu tužitelja) određena naknada za dio oduzete zk.č.br. 707/2 i zk.č.br. 708/1 (ukupno oduzete površine od 189 čhv ili 680 m²) koja mu je bila oduzeta rješenjem od 14.09.1984.

- da tuženik nije dokazao da je predniku tužitelja isplaćena naknada za oduzeto zemljište, a teret dokaza istog je na tuženiku

- da tuženik nikada nije ostvario, niti započeo sa ostvarivanjem svrhe (izgradnja individualnih stambenih objekata i komunalne infrastrukture) radi koje je depozicija predmetne nekretnine izvršena, niti je ikada poduzimao bilo kakve posjedovne čine na istoj

- da su susjedne nekretnine koje su radi ostvarivanja iste svrhe istovremeno s nekretninom tužitelja oduzete drugim vlasnicima/korisnicama vraćene nakon što su se odazvali pozivu Općine Velika Gorica radi povrata nekretnina

- da su prednici tužitelja njihov djed Josip Vugrinović kao i otac Josip Vugrinović nesmetano uživali predmetnu nekretninu, sagradili na istoj objekte za držanje domaćih životinja, ogradili je zajedno sa česticom na kojoj se nalazi obiteljska kuća koja je međašna s ovopredmetnom tako da čine jedinstvenu cjelinu

- da je između stranka nesporan identitet predmetne nekretnine

- da se predmetna nekretnina prirodno nastavlja na nekretninu (br. 1138 k.o. Velika Gorica) s kojom je prije parcelacije činila jedinstvenu česticu, a koja je u suvlasništvu tužitelja i njihove majke i sestre

- da se na kčbr. 1138 k.o. Velika Gorica nalazi stambeni objekt kućnog borja 20 u Ulicia Fabijančića Stjepana-Jape te zgrada-garaža, a nastavno na zgradu-garažu nastavlja se zidani svinjac koji većim dijelom prelazi na kčbr. 1134 te se na toj čestici nalazi i šupa-drvarnica te ograđeni boks za pse; na kčbr. 1134 postoji i žičana grada koja ne obuhvaća cijelu česticu i proteže se do Trebnjanske ulice

- da su predmetnu nekretninu prednici tužitelja nesmetano uživali više od 60 godina

- da je prednik tužitelja za života izjavio najbližim članovima svoje obitelji (supruzi i djeci) te pojedinim susjedima-saslušanim svjedocima (osim svjedokinje Blaženke Prvonožec), kako predmetnu nekretninu daruje svojoj djeci Josipu i Mariji, ovdje tužiteljima te da su isti u (su)posjedu iste.

17. Nakon ocjene svakog dokaza zasebno i u njihovoj ukupnosti te na temelju rezultata cjelokupno provedenog postupka u skladu s odredbom članka 8. ZPP ovaj je sud utvrdio da je tužbeni zahtjev osnovan.

18. Predmet ovog spora je utvrđenje da su tužitelji stekli valjani pravni osnov (darovanje) za stjecanje prava vlasništva na nekretnini iz izreke presude, a njihovi prednici dosjelošću.

19. Budući je provedenim dokaznim postupkom utvrđen posjed pravnih prednika tužitelja od 1956., ističe se kako su se do 1. rujna 1980. primjenjivala pravna pravila Općeg građanskog zakonika (dalje: OGZ) na temelju Zakona o načinu primjene pravnih pravila donesenih prije 6. travnja 1941. („Narodne novine“ broj 73/91.). OGZ je za dosjelost zahtijevao poštenu posjed i rok posjedovanja od 30 godina (prema paragrafu 1468.), a ako se radilo o nekretninama koje pripadaju fiskusu, crkvenim ili općinskim dobrima, rok dosijedanja je 40 godina (prema paragrafu 1472.). Prema članku 28. stavku 2. i 4. Zakona o osnovnim vlasničkopravnim odnosima („Narodne novine“, br. 53/1991., 91/1996., koji je stupio na snagu 1. rujna 1980.) savjesni i zakoniti posjednik nepokretne stvari, na koju drugi ima pravo vlasništva, stječe pravo vlasništva na tu stvar (redovnom) dosjelošću protekom deset godina, a (samo) savjesni posjednik (izvanrednom dosjelošću) protekom dvadeset godina. Odredbom članka 29. ZOVO je bilo propisano da na stvari u društvenom vlasništvu se pravo vlasništva ne može steći dosjelošću. Dana 1. siječnja 1997. stupio je na snagu ZVDSP. Člankom 159. stavkom 1. toga Zakona kao temeljne pretpostavke za stjecanje prava vlasništva dosjelošću predviđene su - samostalan posjed određene kakvoće i vrijeme dosjelosti određeno zakonom. U slučaju redovite dosjelosti, dakle one koja se temelji na kvalificiranom (zakonitom, istinitom i poštenom) posjedu, za stjecanje prava vlasništva dosjelošću potreban je rok od deset godina (članak 159. stavak 2. ZVDSP), dok kod izvanredne dosjelosti, koja se temelji samo na poštenom posjedu, taj rok iznosi dvadeset godina (članak 159. stavak 3. ZVDSP). Samostalni posjednik stvari u vlasništvu Republike Hrvatske, županija i jedinica lokalne samouprave i jedinica područne (regionalne) samouprave i s njima izjednačenih pravnih osoba, kao i stvari u vlasništvu crkve ili drugih pravnih osoba koje ne traže za sebe dobitak nego služe za dobrotvorne ili druge općekorisne svrhe, steći će dosjelošću vlasništvo tih stvari tek pošto je njegov zakonit, istinit i pošten, ili barem pošten,

samostalni posjed neprekidno trajao dvostruko vrijeme od onoga iz stavaka 2. i 3. ovoga članka (članak 159. stavak 4. ZVDSP).

20. Na temelju odredbe članka 160. stavka 1. i 2. ZVDSP vrijeme potrebno za dosjelost počinje teći onoga dana kada je posjednik stupio u samostalni posjed stvari, a završava se istekom posljednjeg dana vremena potrebnog za dosjelost, s time da se u vrijeme potrebno za dosjelost uračunava i vrijeme za koje su prednici sadašnjeg posjednika neprekidno posjedovali kao zakoniti, poštteni i istiniti samostalni posjednici, odnosno kao poštteni samostalni posjednici. Ova pitanja su, u bitnome, na isti način bila uređena člankom 30. stavkom 1. i 2. ZOVO. Odredbom članka 18. stavka 5. ZVDSP propisano je da se posjed smatra poštenim, osim ako se dokaže suprotno. Posjed je pošten ako posjednik kad ga je stekao nije znao niti je s obzirom na okolnosti imao dovoljno razloga posumnjati da mu ne pripada pravo na posjed, ali poštenje prestaje čim posjednik sazna da mu pravo na taj posjed ne pripada (stavak 3.).

21. Nadalje, treba navesti da je odredbom članka 3. ZOVO-a ("Narodne novine" broj 53/91.) stavljen izvan snage članak 29. ZOVO kojim je bilo propisano da se na stvari u društvenom vlasništvu pravo vlasništva ne može se steći dosjelošću.

22. Nadalje, odredba članka 388. stavak 4. ZVDSP u sadržaju iz 1996. propisivala je da se u rok za stjecanje dosjelošću nekretnina koje su na dan 8. listopada 1991. bile u društvenom vlasništvu, računa i vrijeme posjedovanja proteklo prije toga dana. Navedena odredba izmijenjena je odredbom članka 2. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima ("Narodne novine", broj 114/01.) kojom je propisano da se u rok za stjecanje dosjelošću nekretnine koje su na dan 8. listopada 1991. bile u društvenom vlasništvu kao i za stjecanje stvarnih prava na tim nekretninama dosjelošću, ne računa vrijeme posjedovanja proteklo prije toga dana, pa tužitelj, na nekretninama koje su sada upisane kao vlasništvo Republike Hrvatske, nije mogao dosjelošću steći vlasništvo u vremenskom razdoblju do 8. listopada 1991., već je na tim nekretninama dosijedanje bilo moguće samo u razdoblju do 6. travnja 1941. tj. do prelaska u režim općenarodne imovine ili društvenog vlasništva ukoliko su za to ispunjene pretpostavke za takav način stjecanja vlasništva propisne pravnim pravilima OGZ, ili pak u vremenu nakon 8. listopada 1991., uz ispunjenje ostalih pretpostavki za takav način stjecanja koji propisuje ZVDSP.

22.1. Ustavni sud je 17. studenoga 1999. ukinuo odredbu članka 388. stavak 4. ZVDSP iz 1996. odlukom broj U-I-58/1997, U-I235/1997, U-I-237/1997, U-I-1053/1997 i U-I-1054/1997. ("Narodne novine" broj 137/99. od 4. prosinca 1999.).

23. U odnosu na navedene propise i prava stranaka koja su stečena na temelju ukinutih zakonskih odredbi izjasnio se i Europski sud za ljudska prava u više svojih presuda: Gashi protiv Hrvatske Presuda od 9. listopada 2008., Zahtjev broj 32457/05, Trgo protiv Hrvatske Presuda od 11. srpnja 2009., Zahtjev broj 35298/04 i dr., u kojim presudama je zauzet pravni stav da sud smatra da podnositelj zahtjeva "koji se razumno oslonio na zakonodavstvo koje je kasnije ukinuto kao neustavno ne bi trebao, s obzirom na izostanak bilo kakve štete u odnosu na prava drugih osoba, snositi posljedice greške koju je počinila sama država, donijevši neustavni propis. Zapravo, kao posljedica njegovog ukidanja vlasništvo imovine koje je podnositelj zahtjeva stekao dosjelošću na temelju odredbe koja je kasnije ukinuta kao neustavna, vraćeno je državi kojoj je time pogodovala njezina vlastita greška. U svezi s tim, Sud ponavlja da rizik bilo kakve greške koja su počinila državna tijela mora snositi država, te da se greške ne smiju ispravljati na trošak dotičnog pojedinca, posebice kada ne postoji drugi suprotstavljeni privatni interes."

23.1. Pri tome valja ukazati kako je Europski sud za ljudska prava donio presudu i to u predmetu Grbac protiv Hrvatske Presuda od 16. prosinca 2021., Zahtjev broj

64795/19, a u kojima su tužbe podnesene nakon 17. studenoga 1999. kada je Ustavni sud Republike Hrvatske ukinuo odredbu članka 388. stavka 4. ZVDSP, i u kojim predmetima Europski sud za ljudska prava smatra da nije od važnosti je li postupak pokrenut pred domaćim sudom prije ili nakon 17. studenoga 1999., nego je zauzeto stajalište da dosjelost na nekretninama u društvenom vlasništvu neprekidno teče do 17. studenoga 1999. kad je Ustavni sud Republike Hrvatske ukinuo do tada važeću odredbu članka 388. stavka 4. ZVDSP i pod dodatnom pretpostavkom da time nisu povrijeđena prava trećih osoba, to jest da ne postoji drugi suprotstavljeni privatni interes.

24. U odlukama Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Rev-1480/2016 od 5. studenoga 2019., Rev-2771/2013 od 13. kolovoza 2013., Rev-x-974/2017-2 od 7. svibnja 2019. izraženo je shvaćanje: "kod stjecanja prava vlasništva dosjelošću na stvarima koje su prije 8. listopada 1991. bile u društvenom vlasništvu treba u vrijeme dosjeloosti računati i vrijeme prije 8. listopada 1991., ako se time ne vrijeđaju vlasnička prava osoba koja ta prava nisu stekla na temelju odredbe članka 388. stavak 4. ZVDSP-a, nego na temelju drugih odredaba tog Zakona. Rizik bilo kakve greške koju su počinila državna tijela mora snositi država i ne smiju se ispravljati na teret pojedinca koji je stekao pravo vlasništva dosjelošću, na temelju zakonske odredbe koju je Ustavni sud naknadno ukinuo, posebice u onom slučaju kada ne postoji drugi suprotstavljeni interes drugih osoba."

25. Protokolom 1. uz Konvenciju za zaštitu temeljnih ljudskih prava i sloboda člankom 1. (dalje u tekstu: Protokol 1. uz Konvenciju) je propisano: „Svaka fizička ili pravna osoba ima pravo na mirno uživanje svojega vlasništva. Nitko se ne smije lišiti svoga vlasništva, osim u javnom interesu, i to samo uz uvjete predviđene zakonom i općim načelima međunarodnoga prava. Prethodne odredbe, međutim, ni na koji način ne umanjuju pravo države da primijeni zakone koje smatra potrebnima da bi uredila upotrebu vlasništva u skladu s općim interesom ili za osiguranje plaćanja poreza ili drugih doprinosa ili kazni.“

26. Temeljem izvedenih dokaza na nedvojben način utvrđeno je da je pravni prednik tužitelja Franjo Vugrinović bio u posjedu predmetne nekretnine od 1956., kada je u zemljišnoj knjizi uknjiženo pravo vlasništva za njegovu korist. Pravo korištenja iste nekretnine Franjo Vugrinović potom je ustupio 1965. predniku ovdje tužitelja, njihovom djedu Josipu Vugrinoviću kojom prilikom je platio i porez kako je određeno odlukom upravnog tijela. Nakon smrti Josipa Vugrinovića 1981. pravo korištenja predmetne nekretnine nasljeđivanjem su stekli njegovi sinovi Josip i Ivan Vugrinović. Otac ovdje tužitelja Josip Vugrinović je ugovorom o diobi nekretnina od 21. prosinca 2007. otkupio od zakonske nasljednice svog pok. brata Ivana Vugrinovića predmetnu nekretninu i samostalno je posjedovao.

27. Iz dostavljene materijalne dokumentacije proizlazi da je Delegatska komisija Skupštine Općine Velika Gorica za odlučivanje o uzimanju neizgrađenog građevinskog zemljišta iz posjeda prijašnjih vlasnika ili korisnika na skupštini 27. veljače 1984. donijela djelomično rješenje kojom se određuje depozicija i predmetne nekretnine, a sve radi izgradnje individualnih stambenih objekata i komunalne infrastrukture. Nastavno na utvrđeno nesporno je utvrđena i činjenica da predmetno zemljište nikada nije faktično izuzeto iz samostalnog i neposrednog posjeda posjednika pok. Josipa Vugrinovića, niti mu je u zamjenu data druga nekretnina ili isplaćena pravična naknada, a nedvojbeno iz rezultata dokaznog postupka proizlazi da nije ostvarena niti svrha radi koje je depozicija izvršena.

28. Iz navedenog se izvodi zaključak kako predmetno zemljište nikada nije izuzeto iz samostalnog i neposrednog posjeda prednika tužitelja budući rješenje o depoziciji nikada nije faktično izvršeno, koju činjenicu osim materijalne potvrđuju i personalni dokazi

izvedeni u ovom postupku niti istu izrijekom spori niti tuženik već ističe da je nekretnina formalno uknjižena za njegovu korist. Nadalje, isti zaključak potvrđuje i činjenica da je isti organ – Općina Velika Gorica pozvao ostale vlasnike/korisnike čija zemljišta (susjedna ovopredmetnom) da ostvare pravo na povrat oduzetog zemljišta budući nije ostvarena svrha radi koje su deposeđirana.

29. Nadalje, tuženik nije dokazao da bi predniku tužitelja bila isplaćena naknada određena Rješenjem Skupštine općine Velika Gorica od 25.02.1985., koju činjenicu tužitelji čine spornom. Budući tuženik, na kojem je teret dokaza navedene činjenice, nije dostavio dokaz da bi takvo postupanje bilo izvršeno to se ima smatrati da oduzimanje nije cjelovito i propisno provedeno te ista činjenica utječe na, u ovom postupku, sporno poštenje prednika tužitelja.

30. Naime, deposeđacija zemljišta i određivanje naknade za tu deposeđaciju čine jedinstvenu upravnu stvar (a što je u skladu i sa relevantnom upravnopravnim praksom), o kojoj se odlučuje u jednome upravnom postupku, koji se, prema pravnoj prirodi instituta deposeđacije uređenog odredbama ZGZ-a, vodi po službenoj dužnosti. U prilog tom zaključku ide činjenica da je zakonodavac deposeđaciju vezao uz pravo prijašnjeg vlasnika zemljišta na naknadu, pa se upravna stvar deposeđacije ne može smatrati riješenom prije donošenja odluke o naknadi. Nadalje, u prilog navedenom zaključku ide i analogija s odredbom članka 25. točke 7. Zakona o izvlaštenju (kao zakona koji je zamijenio Zakon o eksproprijaciji) odnosno s odredbom čl. 37. danas relevantnog Zakona o izvlaštenju i određivanju naknade kojom je kao sastavni dio rješavanja upravne stvari izvlaštenja propisano određivanje naknade za izvlaštenu nekretninu. Iako ZGZ. ne sadrži takvu izričitu odredbu, stajalište je ovog suda da, uzevši u obzir naročito odredbu članka 50. stavka 1. Ustava Republike Hrvatske („Narodne novine“, broj 56/90., 135/97., 8/98. – proć. tekst, 113/00., 124/00. – proć. tekst, 28/01., 41/01. – proć. tekst, 55/01.-ispr., 76/10. i 85/10. – proć. tekst) te čl. 1. Protokola 1. uz Konvenciju, u stvarima javnopravne intervencije u vlasništvo u kojima je propisano pravo prijašnjeg vlasnika nekretnine na naknadu, određivanje naknade ne može činiti zasebnu upravnu stvar u odnosu na odluku o oduzimanju nekretnine.

31. Stoga je neosnovan prigovor tuženika da bi posjed prednika tužitelja bio nepošten jer upravni postupak deposeđacije nije niti cjelovito proveden niti na način da bi za deposeđiranu nekretninu bila data odgovarajuća naknada niti da bi bila ostvarena svrha/namjena radi koje je postupak deposeđacije pokrenut pa proizlazi da je nekretnina predniku tužitelja deposeđirana samo oduzimanja radi čime je predniku tužiteljice odnosno tužiteljima povrijeđeno pravo vlasništva kao legitimno očekivanje iz čl. 48. st. 1. Ustava RH i čl. 1. Prvog protokola Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda koji garantira da svaka fizička ili prana osoba ima pravo na mirno uživanje svog vlasništva te je nezakonitim oduzimanjem nekretnine povrijeđeno načelo vladavine prava kao temeljne vrijednosti ustavnog poretka RH (odluke Europskog suda za ljudska prava u predmetu Trgo protiv Republike Hrvatske i Carbonara i Ventura protiv Italije).

32. U odnosu na osporeno presumirano poštenje prednika tužitelja, pored navedenog u točki 31. ovog obrazloženja, ističe se pravno shvaćanje VSRH u odluci Rev-494/21 od 11. svibnja 2021., prema kojem:

„činjenica da su prednici tužitelja i tužitelj kao posjednici nekretnina mogli znati ili pak znali za upis u zemljišnim knjigama, konkretno

- da su te nekretnine u tim knjigama u svom razdoblju njihova posjedovanja bile upisane kao vlasništvo tuženika ili njegovih prednika, ne čini samo za sebe posjed prednika tužitelja i tužitelja nesavjesnim ili nepoštenim

- ako su prednici tužitelja i tužitelj za tog razdoblja posjedovanja prema okolnostima konkretnog slučaja (primjerice: u situaciji kada im posjed nitko nikada nije osporavao iako su na nekretninama vršili i vlasničkopravna ovlaštenja - u vidu bitnog ulaganja u nekretnine, u obnovu objekta, a upisani je vlasnik svo vrijeme, pa čak i preko 60 godina - bio potpuno pasivan u iskazivanju ikoje vlasničke ovlasti na istim nekretninama, u svojatanju nekog prava na njima, u iskazivanju i znanja da je vlasnik - pa nije vodio niti računa kako se koriste i gdje se one nalaze, to tim više ili pogotovo kada su posjednici i iz sadržaja pismena upisanog vlasnika imali razumnih razloga vjerovati da on nije vlasnik ili da im vlasništvo prepušta i da to manifestira ili potvrđuje svojom posvemašnjom pasivnošću ili nezainteresiranošću za nekretnine) imali razloga osnovano vjerovati i (time) vjerovali da posjed vrše kao vlasnici."

32.1. Provedenim postupkom je utvrđeno da je posjed prednika tužitelja zakonit, pošten i istinit, pri čemu se naglašava da je pošten budući je imao razumnih razloga (nedovršen i neizvršen upravni postupak oduzimanja nekretnine) vjerovati da tuženik nije vlasnik, a koji je to upravo svojom posvemašnjom nezainteresiranosti kroz period od 30-tak godina za nekretninu i potvrdio, koju činjenicu su potvrdili i saslušani svjedoci kada su izjavili da tuženik nikada nije vršio nikakve posjedovne čini niti je itko prednike tužitelja u posjedu smetao ili ograničavao pa se izvodi zaključak da se zapravo posjed tuženika sastojao samo donošenju odluke o depoziciji predmetne i susjednih nekretnina.

33. S druge strane, stjecanje vlasništva na temelju dosjelosti predstavlja stjecanje vlasništva na temelju zakona, što znači da određena osoba stječe navedeno pravo trenutkom ispunjavanja zakonom propisanih pretpostavki, i onda kada iste nisu u skladu sa stvarnim zemljišno – knjižnim stanjem. Za takvu vrstu stjecanja prava vlasništva je nužno utvrditi i ispuniti zakonom propisane uvjete za stjecanje vlasništva, a koji su kao takvi propisani odredbom čl. 159. ZV te se odnose ne samo na različite rokove stjecanja već i kvalitetu posjedovanja koja je različita za kvalificiranog posjednika u odnosu na posjednika koji je samo pošten i čije poštenje se kao takvo presumira.

34. Iz rezultata postupka proizlazi i da su pravni prednici tužitelja još od najmanje 1956. bili upisani kao vlasnici (korisnici) predmetne nekretnine, a koja je od tada do danas u faktičnom posjedu obitelji tužitelja.

35. Stoga je upravo takvo utvrđenje, o postojanju neprekidnog posjeda prednika tužitelja kroz vremenski period u trajanju od više od 60 godina, kao i kvaliteta tog posjedovanja, od utjecaja na pitanje osnovanosti postavljenog tužbenog zahtjeva odnosno ukazuje na osnovanost istog u okviru kojeg je, kao prethodno pitanje, utvrđeno stjecanje prava vlasništva dosjelošću prednika tužitelja.

36. Konačno, u odnosu na prvotužiteljčino i drugotužiteljevo stjecanje prava vlasništva temeljem valjane pravne osnove darovanjem ukazuje se kako je, personalnim dokazima, utvrđeno da je predmetni ugovor o darovanju nekretnine sklopljen usmeno, ali uz predaju nekretnine u samostalan posjed daroprimateljima ovdje tužiteljima od strane njihovog oca 2011. (nakon iseljenja njihove sestre iz obiteljske kuće 2010. radi udaje), pa za valjanost takvog ugovora nije potrebna posebna forma javnobilježničkog akta ili solemnizirane privatne isprave u smislu odredbe čl. 53. st. 1. toč. 3. Zakona o javnom bilježništvu („Narodne novine" br. 78/1993., 29/1994., 162/1998., 16/2007., 75/2009.). Pritom je odlučno utvrđenje da su po sklapanju ugovora daroprimatelji stupili u samostalan posjed kao i da uz volju ugovornih strana oni od tada izvršavaju vlasnički (su)posjed nekretnine, a koju činjenicu potvrđuju saslušani svjedoci i sami tužitelji, dok tužena nije prigovarala takvim iskazima.

36.1. Pritom se ukazuje na stav Vrhovnog suda Republike Hrvatske izražen u odluci poslovnog broja Rev-635/2022 od 7. ožujka 2023. prema kojem se neposredni

posjed stječe samim očitovanjem volje da se posjed predaje stjecatelju koji je već u položaju da izvršava vlast nad stvari. U konkretnoj pravnoj stvari, a obzirom na rezultat dokaznog postupka, navedeni stav odgovara ovopredmetnoj činjeničnoj ukupnosti. Isto tako sud ukazuje kako prednik tužitelja nije niti mogao drugačije darovati nekretninu tužiteljima nego usmeno obzirom na činjenicu da ista formalno nije bila upisana u zemljišnoj knjizi za njegovu korist.

37. S obzirom da iz dokumentacije u spisu proizlazi da pravni interes tužitelja za podnošenjem tužbe u ovoj pravnoj stvari proizlazi iz činjenice da isti nemaju podobnu ispravu za upis prava vlasništva u zemljišnoj knjizi, a provedenim postupkom je utvrđeno kako su pravni prednici prije tužitelja uživali predmetnu nekretnine u razdoblju duljem od 10 godina neprekidnog posjedovanja, pri čemu tuženik nije uspješno oborio predmnjevu poštenosti posjeda oca tužitelja, te kako su tužitelji darovanjem od svog pok. oca stekli predmetnu nekretninu to su ispunjene pretpostavke za stjecanje vlasništva na nekretnini slijedom čega je odlučeno kao je u točki I. izreke.

38. Sukladno odredbama članka 151., članka 154. stavak 1. i članka 155. ZPP-a tužiteljima su dosuđeni troškovi ovog postupka koji se odnose na:

- sastav tužbe 110 bodova (Tbr. 7.1. i 40. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine 138/2023., dalje: Tarifa) odnosno 220,00 eur (Tbr. 54. Tarife)

- sastav podneska od 27. ožujka 2024. - 110 bodova (Tbr.8./1. i 40. Tarife) odnosno 220Eur (Tbr. 54. Tarife)

- zastupanje na ročištima 7. svibnja 2025., 17. srpnja 2025., 30. listopada 2025., 14. siječnja 2026., 14. travnja 2026. - 110 bodova za svako (Tbr. 9.2. i 40. Tarife) odnosno 220,00 eur za svako, što ukupno iznosi 1.100,00 eur (Tbr. 54. Tarife).

22.1. Također je tužitelju dosuđen i opravdano zatražen trošak sudske pristojbe na tužbu u iznosu 26,55 eur te sudske pristojbe na prvostupanjsku presudu u iznosu 26,55 eur (50% iznosa iste sukladno odredbi čl. 7. st. 1. i 3. Zakona o sudskim pristojbama).

38.1. Neosnovan je zahtjev tužitelja za dosudu troška sudske pristojbe za prvostupanjsku odluku preko dosuđenog iznosa (26,55 eur), a do potraživanog (53,09Eur) budući ne može na teret tuženika ići činjenica da tužitelji nisu platila u polovici dužnog iznosa pristojbu na presudu u roku od tri dana od dana elektroničke dostave ove odluke, koja mogućnost im je ostavljena odredbom čl. 7. st. 1. i/ili 2. ZSP. Ujedno, ukoliko tužitelji iskoriste istu mogućnost, a sud im dosudi trošak kako su potraživali u ukupnom iznos 53,09Eur u trenutku kada još nisu bili u obvezi platiti sudsku pristojbu na presudu to bi sud tužiteljima dosudio više no što im pripada.

38.2. Stoga je tužiteljima ukupno dosuđen trošak postupka u iznosu 1.593,10 eur i riješeno kao u točki II. izreke.

Velika Gorica, 27. svibnja 2026.

Sutkinja

Marina Caren Smolčić

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od 15 dana od dana primitka pisanog opravka iste. Žalba se podnosi nadležnom Županijskom sudu, a putem ovog suda.

Stranci koja je pristupila na ročište na kojem se presuda objavljuje i stranci koja je uredno obaviještena o tom ročištu, a na isto nije pristupila, smatra se da je dostava presude obavljena onog dana kad je održano ročište na kojem se presuda objavljuje. Stranci koja nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje smatra se da je dostava presude obavljena danom zaprimanja pisanog opravka iste.

Dostaviti:

1. Prvo i drugotuzitelju, po punomoćniku
2. Tuženiku

Broj zapisa: **9-30888-a7226**

Kontrolni broj: **03c75-0c0d0-4a3a2**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:

CN=Marina Caren Smolčić, O=OPĆINSKI SUD U VELIKOJ GORICI, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Velikoj Gorici** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.